

סופר

יאנוש קורצ'אק, כתבים כרך ז', עמ' 127
תרגום: אורי אורלב

סופר – הוא אדם שאינו סובל לעולם, אינו מתפעל משום דבר, אינו מצטער על שום דבר ולא אכפת לו משום דבר...

פקיד ההוצאה לפעל מעקל את רהיטיו, אשתו פוקרת אצבעות, הילדים בוכים והוא – מחבר את הדרמה.

השפילו אותו, לעגו לו – מישהו אחר היה מת מבושה, מתחבא תחת האדמה מרב פחד, מבשלת פנים – אבל הוא כותב רוּמָן ובו הוא עושה מעצמו פרומתאוס, ואת מתנגדיו הופך ללהקת מטמטמים.

מופיעה תגלית מרעישת שמעבירה צמרמרת של התפעלות בלב כלם – הוא כותב על כך דין וחשבון, פתבה או מחקר.

אשה אהובה מסכימה להיות נדידתו עד יומה האחרון – אחר היה מתפוצץ משמחה – הוא כותב סצנה של אוירה תחת הכותרת: "הנשיקה הראשונה". היא נבגדת וזורקת בפניו: "אתה מנוול" – והוא לא מצליח להזכר באיזו דרמה ישנה ראה סצנה דומה מאוד.

ידידו הקרוב ביותר ירה כדור בראשו – והוא מצטער שלא פגש אותו אתמול: היה יכול להשיג חמר כל כך עשיר.

שרפה משתוללת, מכלה את כל רכושה של דודתו חשוכת הילדים – הוא מחפש השוואה מוחשית לשרפה הזאת ועוקב אחרי משחק הצבעים.

לבסוף הוא מת בעצמו, אחרי תקופת חיים ארכה או קצרה יותר – ובשעת הגסיסה הוא חושב לעצמו: גבורי הספורים והדרמות שלי מתים מות עלוב למדי, עכשו הייתי יכול לתאר את רגעי החיים האחרונים. כמה חבל!

